

IMPORTANȚA METODELOR IMUNOHISTOCHIMICE ÎN DIAGNOSTICUL LEZIUNILOR LIMFOPROLIFERATIVE

Alexandra Crișu*, N.Böhm**, G.Simu***

*Disciplina de biologie celulară și anatomie patologică
Facultatea de Medicină Sibiu

**Institutul de Patologie Ludwig Aschoff din Freiburg i.Br.

***Disciplina de morfopatologie
U.M.F. Târgu-Mureș

Posibilitatea transformării limfomatoase a unor hiperplazii limfoide aparent reactive a fost confirmată de numeroase observații clinice și anatomo-patologice din ultimii ani. Fenomenul se întâlnește în special la persoane suferind de imunodeficiențe congenitale sau câștigate sau cu alte tulburări de imunitate, în special cu boli autoimune.

În practica curentă a laboratorului de diagnostic histopatologic survin frecvent situații în care specialistul nu poate aprecia cu deplină siguranță, pe baza tehnicii microscopice convenționale, caracterul reactiv sau neoplazic al unei limfoproliferări exuberante.

Un ajutor valoros în aceste cazuri este furnizat de metodele imunohistochimice, care prin utilizarea anticorpilor monoclonali pot de multe ori diferenția caracterul reactiv sau neoplazic al leziunii limfoproliferative, prin aspectul policlonal sau monoclonal al acestora. În același timp, o hiperplazie limfoidă intensă încă policlonală dar cu tendință de a deveni monoclonală, sugerează iminența transformării limfomatoase.

Prin determinarea receptorilor CD₃, L₂₆, ca și a lanțurilor kappa sau lambda la nivelul celulelor limfoide, s-a putut aprecia caracterul reactiv al hiperplaziei limfoide din nodulii limfatici hipertrofiați ai 5 bolnavi, cu diverse localizări, ca și caracterul neoplazic al unei leziuni intestinale, permițând încadrarea sa în categoria maltoamelor.

În acest sens, metodele imunohistochimice actuale-aplicarea anticorpilor monoclonali, apar indispensabile unui laborator modern de histopatologie atât din punctul de vedere al diagnosticului cât și ca indiciu terapeutic adecvat și precoce.